

„Азъ тебѣ за твойто знайство ще та дамъ подѣ арестъ.

Балакиревъ мълчалъ.

Чрѣзъ нѣколко дена, Петръ пакъ попиталъ своя си любимецъ за нѣщо, но Балакиревъ вмѣсто отвѣтъ, падналъ на земята и са оптегналъ. —

— Какво правишъ ти бездѣльникъ? Лежа дядушка.

Ти знаешъ пословицата Алексѣичъ която казва: знайко бѣга, а незнайко на печката (петца) мѣга, така и азъ за сжщото правило са държа. —

Память.

Петръ Великій, находящъ се веднѣжъ въ кръга на своитѣ велможи и придворни, разговарялъ за нѣкоя си работа, и забравилъ за нѣкоя си фамилия, и попиталъ Балакирева: не помни ли тако го то?

— Незная, Алексѣичъ; че каква ли е въ мене память, точно като рашето, посиши въ нея ако искашъ крина орѣхи, всичкитѣ ще са просеятъ, а не то что въ нѣкого въ джоба съ слова да диришъ, — насиши ако щешъ злато, и то пѣсечинка нѣма да искочи.

— На кого за джоба говоришъ? попиталъ единъ велможъ.

— А че отъ гдѣ ще азъ да зная; не е възможно да ся пречистятъ шититѣ каф-